Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN VARAPRESIDENTIN MÄÄRÄYS

22 päivänä helmikuuta 2022 *

[23.3.2022 annetulla määräyksellä oikaistu teksti]

Muutoksenhaku – Väliintulo – Kilpailu – Yrityskeskittymät – Päätös, jolla keskittymä todetaan sisämarkkinoille ja Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen toimintaan soveltuvaksi sillä edellytyksellä, että tiettyjä sitoumuksia noudatetaan – Yritys, joka toimii markkinoilla, joihin keskittymä vaikuttaa – Oikeusriidan ratkaisuun liittyvä intressi – Väliintulon hyväksyminen

Asiassa C-649/21 P(I),

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 57 artiklan toiseen kohtaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 25.10.2021,

Fastweb SpA, kotipaikka Milano (Italia), edustajinaan E. Cerchi, M. Merola ja F. Caliento, avvocati,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

Iliad Italia SpA, kotipaikka Milano, edustajinaan D. Fosselard ja D. Waelbroeck, avocats,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

ja

Euroopan komissio, asiamiehinään G. Conte, J. Szczodrowski ja C. Sjödin,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

[sellaisena kuin se on oikaistuna 23.3.2022 annetulla määräyksellä]

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN VARAPRESIDENTTI,

kuultuaan julkisasiamies M. Szpunaria,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

määräyksen

1 Fastweb SpA vaatii valituksellaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 27.9.2021 antaman määräyksen Iliad Italia vastaan komissio (T-692/20, ei julkaistu, EU:T:2021:686, jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen hakemuksen tulla väliintulijaksi asiassa T-692/20 tukemaan kantajana olevan Iliad Italia SpA:n vaatimuksia.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Yrityskeskittymien valvonnasta 20.1.2004 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 139/2004 (EUVL 2004, L 24, s. 1) 2 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Keskittymä julistetaan yhteismarkkinoille soveltumattomaksi, jos se olennaisesti estää tehokasta kilpailua yhteismarkkinoilla tai niiden merkittävällä osalla erityisesti siitä syystä, että sillä luodaan määräävä asema tai vahvistetaan sitä.”

3 Kyseisen asetuksen 8 artiklan 3 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Kun komissio toteaa, että keskittymä on 2 artiklan 3 kohdassa määritellyn arviointikriteerin mukainen – –, se julistaa päätöksellään keskittymän yhteismarkkinoille soveltumattomaksi.”

Tosiseikat

4 Asian tausta selostetaan valituksenalaisen määräyksen 1–8 kohdassa. Se voidaan tämän oikeudenkäynnin tarpeita varten tiivistää seuraavalla tavalla.

5 Euroopan komissio sai 17.1.2020 ilmoituksen ehdotetusta yrityskeskittymästä (jäljempänä ”ilmoitettu toimenpide”), jolla Vodafone Europe BV ja Telecom Italia SpA aikoivat yhdistää passiivisen infrastruktuurin toimintansa Italiassa äskettäin perustettuun yhteisyritykseen nimeltä Infrastrutture Wireless Italiane SpA (jäljempänä ”INWIT”).

6 Komissio antoi 6.3.2020 asetuksen N:o 139/2004 mukaisesti päätöksen C(2020) 1573 lopullinen, jolla ilmoitettu toimenpide todettiin sisämarkkinoille ja Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen toimintaan soveltuvaksi (asia COMP/M.9674 – Vodafone ITALIA/TIM/INWIT JV) (jäljempänä riidanalainen päätös).

7 Riidanalaisessa päätöksessä komissio arvioi ensin ilmoitetun toimenpiteen todennäköisiä vaikutuksia. Tältä osin komissio katsoi ensinnäkin, että ilmoitettu toimenpide herätti vakavia epäilyjä sen soveltuvuudesta sisämarkkinoille, koska sillä olisi yhteensovittamattomia vertikaalisia vaikutuksia matkaviestintäpalvelujen vähittäis- ja tukkumarkkinoilla. Toiseksi komissio ei sulkenut pois sitä mahdollisuutta, että ilmoitettu toimenpide voisi antaa aihetta vakaviin epäilyihin sen soveltuvuudesta sisämarkkinoille, koska sillä olisi yhtäältä yhteensovittamattomia vertikaalisia vaikutuksia, jotka haittaavat vähittäis- ja tukkutason kiinteiden langattomien televiestintäpalvelujen tarjoajia (jäljempänä FWA-palveluntarjoajat), ja toisaalta yhteensovittamattomia horisontaalisia vaikutuksia, jotka liittyvät passiivisen infrastruktuurin hosting-palvelujen tarjoamiseen matkaviestinverkko-operaattoreille, FWA-palveluntarjoajille ja muille asiakkaille kuin televisio- ja radiolähetystoiminnan harjoittajille.

8 Toisessa vaiheessa komissio arvioi, että Vodafone Europen ja Telecom Italian antamat sitoumukset olivat sellaisia, että ilmoitettu toimenpide soveltui sisämarkkinoille ja oli yhteensopiva Euroopan talousalueesta (ETA) 2.5.1992 tehdyn sopimuksen (EYVL 1994, L 1, s. 3) toiminnan kanssa. Komissio totesi, että ilmoitettu toimenpide, sellaisena kuin se on muutettuna keskittymän osapuolten tarjoamien sitoumusten mukaisesti, ei estäisi merkittävästi tehokasta kilpailua markkinoilla, joilla kilpailuongelmia oli havaittu.

9 Riidanalaisessa päätöksessä todetaan näin ollen, että ilmoitettu toimenpide soveltuu sisämarkkinoille ja ETA-sopimuksen toimintaan kanssa edellyttäen, että keskittymän osapuolet noudattavat päätöksen liitteenä olevissa sitoumuksissa mainittuja ehtoja ja velvoitteita.

Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen määräys

10 Iliad Italia nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 18.11.2020 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaatii riidanalaisen päätöksen kumoamista.

11 Fastweb toimitti 11.3.2021 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua väliintulijana oikeudenkäyntiin asiassa T-692/20 tukeakseen Iliad Italian vaatimuksia.

12 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kyseisen väliintulohakemuksen valituksenalaisella määräyksellä.

13 Unionin yleinen tuomioistuin totesi ensinnäkin mainitun määräyksen 24 kohdassa, että riidanalaista päätöstä ei ollut osoitettu Fastwebille.

14 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 33 kohdassa, että Fastweb ei ollut esittänyt näyttöä siitä, että sen oli tilattava tai olisi tulevaisuudessa pakko tilata INWITiltä hosting-palveluja tiedonsiirtolaitteitaan varten, ja että se ei näin ollut täyttänyt todistustaakkaansa. Unionin yleinen tuomioistuin totesi tältä osin erityisesti määräyksensä 26, 29 ja 31 kohdassa, että riidanalaisesta päätöksestä ja komission huomautuksista kävi selvästi ilmi, että Fastweb käytti vaihtoehtoja INWITin passiiviselle infrastruktuurille ja että se ei ollut osoittanut, että nämä vaihtoehdot osoittautuisivat todennäköisesti riittämättömiksi sen tarpeiden tyydyttämiseksi tai että Fastwebin ja muiden toimijoiden välisen kumppanuuden ja yhteistyön epäonnistuminen vaarantaisi ne.

15 Unionin yleinen tuomioistuin täsmensi mainitun määräyksen 34 kohdassa, että jos Fastwebin väitteitä oli kuitenkin tulkittava siten, että tällaisen kumppanuuden tai yhteistyön epäonnistuminen merkitsisi sitä, että se tarvitsisi INWITin hosting-palveluja, tällainen epäonnistuminen merkitsi joka tapauksessa tulevaa ja hypoteettista tapahtumaa, joka ei ole sellainen, että se voisi johtaa oikeusriidan ratkaisuun liittyvään suoraan ja tosiasialliseen intressiin.

16 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 36 kohdassa, että Fastweb ei ollut osoittanut, että keskittymän osapuolille asetetuilla ehdoilla ja velvoitteilla olisi ollut sen tilanteen kannalta vaikutuksia, jotka olisivat poikenneet niistä vaikutuksista, jotka johtuivat sen kumppanuudesta ja yhteistyöstä muiden toimijoiden kanssa, tai olleet näihin vaikutuksiin nähden ylimääräisiä vaikutuksia.

Asianosaisen ja muun osapuolen vaatimukset

17 Fastweb vaatii valituksellaan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen määräyksen

– hyväksyy Fastwebin hakemuksen tulla asiassa T-692/20 väliintulijaksi tukemaan Iliad Italian vaatimuksia, ja

– velvoittaa komission korvaamaan muutoksenhakumenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

18 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valituksen ja

– velvoittaa Fastwebin korvaamaan muutoksenhakumenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

19 Fastweb vetoaa valituksensa tueksi kahteen valitusperusteeseen, joista ensimmäinen perustuu virheellisiin perusteluihin ja tosiseikkojen vääristelyyn ja toinen oikeudellisiin virheisiin Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan soveltamisessa.

Ensimmäinen valitusperuste

Väitteet

20 Ensimmäisen valitusperusteensa osalta Fastweb väittää, että valituksenalainen määräys on virheellisesti perusteltu ja että tosiseikkoja on vääristelty siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin on kyseisessä määräyksessä katsonut, ettei Fastwebillä ole oikeusriidan ratkaisuun liittyvää intressiä yksinomaan sillä perusteella, että se käyttää tällä hetkellä vaihtoehtoa INWITin passiiviselle infrastruktuurille.

21 Fastweb toteaa, että ainoa merkityksellinen kysymys on se, muuttuuko Fastwebin oikeudellinen asema tai taloudellinen tilanne tai voisiko se muuttua, jos Iliad Italian vaatimukset riidanalaisen päätöksen kumoamisesta hyväksytään. Unionin yleisen tuomioistuimen olisi näin ollen pitänyt ratkaista väliintulohakemus arvioimalla, mitä seurauksia riidanalaisen päätöksen kumoamisella olisi Fastwebin kaupallisen toiminnan kannalta. Tässä yhteydessä se ei olisi voinut välttää tukeutumasta keskittymän vaikutusta koskeviin ”oletuksiin”, koska kaikki keskittymää koskevan oikeusriidan ratkaisuun liittyvät intressit perustuvat väistämättä tällaisiin ”oletuksiin”.

22 Fastweb toteaa, että nyt käsiteltävässä asiassa sen intressi väliintuloon on näytetty toteen, koska riidanalaisen päätöksen kumoaminen antaisi sille paremmat kilpailuedellytykset sen takia, että se voisi käyttää INWITin hosting-palveluja sen kumppanuuden ja yhteistyön perusteella saatujen

palvelujen lisäksi tai niiden sijasta. Kyseisen päätöksen osittainen kumoaminen puolestaan merkitsisi Fastwebille pääsyä parempaan INWITin laitteiden valikoimaan ja selkeyttäisi näiden laitteiden ominaisuuksia ja niihin pääsyä koskevia menettelyjä.

23 Fastweb toteaa, että unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen jättänyt huomiotta oikeusriidan olennaiset seikat, erityisesti sen, että INWITin nykyisin käyttämille laitteille ei ole markkinoilla vaihtoehtoja, mikä vie siltä neuvotteluvoiman sen yhteistyökumppaneihin nähden ja rajoittaa kilpailua markkinoilla.

24 Fastweb väittää myös, että olisi otettava huomioon useita muita tosiseikkoja, kuten sen osallistuminen komission hallinnolliseen menettelyyn, sen asema uutena markkinoille tulevana verkko-operaattorina, se, että se on toimittanut komissiolle tietoja vahingoista, joita sille on aiheutunut siitä, että INWITin laitteisiin ei ole ollut pääsyä, sekä sen ja Iliad Italian aseman samankaltaisuus.

25 Komissio esittää, että ensimmäistä valitusperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi, ja se väittää, että Fastweb yhtäältä kyseenalaistaa unionin yleisen tuomioistuimen tekemät tosiseikkoja koskevat toteamukset ilman, että se väittäisi, että tosiseikat on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tai osoittaisi näin tapahtuneen, ja että Fastweb toisaalta esittää tosiseikkoja, joihin ei ole vedottu unionin yleisessä tuomioistuimessa.

Arviointi

26 Aluksi on tutkittava komission väitteet, joiden mukaan ensimmäistä valitusperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi.

27 Tältä osin on yhtäältä muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 256 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan muutoksenhaku rajoittuu oikeudellisiin seikkoihin, eikä tosiseikkoja saa arvioida. Unionin yleisellä tuomioistuimella on näin ollen yksinomainen toimivalta arvioida todisteita. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tosiseikasto ja näyttö on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikaston ja näytön arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sellaisenaan kuuluisi unionin tuomioistuimen muutoksenhaun yhteydessä harjoittaman valvonnan piiriin (ks. vastaavasti unionin tuomioistuimen varapresidentin määräys 21.6.2016, Bundesverband der Pharmazeutischen Industrie v. Allergopharma, C-157/16 P(I), ei julkaistu, EU:C:2016:476, 9 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 Vaikka Fastwebin ensimmäisen valitusperusteen tueksi esittämiin väitteisiin kytkeytyvien eräiden näkökohtien esittäminen voisi toki johtaa siihen, että valitusperustetta voitaisiin pitää osittain unionin yleisen tuomioistuimen tosiseikkojen arvioinnin kyseenalaistamiseen tähtäävänä, on kuitenkin todettava, että Fastweb väittää kyseisen valitusperusteen osalta lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin on arvioinut sen oikeusriidan ratkaisuun liittyvää intressiä sellaisen virheellisen kriteerin perusteella, joka koskee sitä, ettei Fastweb ole tosiasiallisesti turvautunut tai tulisi mahdollisesti turvautumaan kyseessä olevan keskittymän osapuolten palveluihin, vaikka sen olisi pitänyt määrittää ainoastaan se, voisiko sen oikeudellinen asema tai taloudellinen tilanne muuttua riidanalaisen päätöksen kumoamisella, kun otetaan huomioon keskittymän ennakoitavissa olevat vaikutukset kyseiseen yhtiöön vaikuttaviin kilpailuolosuhteisiin.

29 Tällainen väite kuuluu muutoksenhakutuomioistuimen toimivaltaan siltä osin kuin se koskee unionin yleisen tuomioistuimen tekemäksi väitettyä oikeudellista virhettä, joten ensimmäinen valitusperuste on otettava tutkittavaksi kyseistä väitettä koskevilta osin.

30 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee toisaalta, että jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensi kertaa vasta unionin tuomioistuimessa peruste, johon kyseinen asianosainen ei ole unionin yleisessä tuomioistuimessa vedonnut, asianosaisella olisi oikeus saattaa unionin tuomioistuimen, jonka toimivalta muutoksenhakuasioissa on rajoitettu, käsiteltäväksi oikeusriita, joka olisi laajempi unionin yleisessä tuomioistuimessa käsiteltyyn oikeusriitaan nähden. Unionin tuomioistuimen toimivalta rajoittuu näin ollen muutoksenhaun yhteydessä sen oikeudellisen ratkaisun arviointiin, joka on annettu ensimmäisen oikeusasteen tuomareiden käsittelyssä esitettyjen kanneperusteiden osalta (unionin tuomioistuimen varapresidentin määräys 13.11.2019, EDP España v. komissio, C-536/19 P(I), ei julkaistu, EU:C:2019:965, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

31 Koska Fastweb väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on jättänyt virheellisesti ottamatta huomioon tämän määräyksen 24 kohdassa mainitut tosiseikat, joihin ei todellisuudessa ollut vedottu ensimmäisessä oikeusasteessa, Fastweb tosiasiallisesti esittää unionin tuomioistuimelle perusteen, jota ei ole esitetty unionin yleisessä tuomioistuimessa, eli sen, että sen väliintulohakemus olisi pitänyt hyväksyä näiden tosiseikkojen perusteella. Näihin tosiseikkoihin perustuvat väitteet on näin ollen jätettävä tutkimatta.

32 Toisaalta on todettava, että – toisin kuin komissio väittää – Fastwebin tämän määräyksen 22 ja 23 kohdassa esitettyjen väitteiden on katsottava ainoastaan selventävän sitä, mikä merkitys unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetyn väliintulohakemuksen 7 kohdassa esitetyllä yrityksen taloudellista asemaa koskevalla selvityksellä on arvioitaessa sen oikeusriidan ratkaisuun liittyvää intressiä, eikä näitä väitteitä näin ollen voida jättää tutkimatta.

33 Siltä osin kuin on kyse ensimmäisen valitusperusteen aineellisesta tarkastelusta, on todettava, että valituksenalaisen määräyksen 25–34 kohdasta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin on katsonut, että Fastwebin väliintulohakemus olisi pitänyt hyväksyä vain siinä tapauksessa, että Fastweb olisi osoittanut, että, ottaen huomioon toimintansa nykyisen järjestelyn, sillä oli nykyisin tai tulevaisuudessa tarve päästä INWITin passiiviseen infrastruktuuriin ja että sen oli näin ollen tilattava tai sen tosiasiassa täytyisi tilata INWITin hosting-palveluja.

34 Tältä osin on muistettava, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan toisen kohdan mukaan kaikki, jotka pystyvät osoittamaan, että Euroopan unionin tuomioistuimien käsiteltäväksi saatetun asian ratkaisu koskee niiden etua, voivat olla väliintulijoina jossakin näistä tuomioistuimista.

35 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan mainitussa 40 artiklan toisessa kohdassa käytetty ilmaisu ”asian ratkaisu koskee heidän etuaan” on määriteltävä ottaen huomioon oikeusriidan kohde, ja sen on katsottava tarkoittavan sitä, että nimenomaan vaatimuksia koskevan lopputuloksen eikä esitettyjen perusteiden tai perusteluiden pitää vaikuttaa suoraan ja tosiasiallisesti asianomaisten etuihin. Sanoilla ”asian ratkaisu” viitataan nimittäin pyydettyyn lopulliseen ratkaisuun, joka vahvistetaan annettavan tuomion tuomiolauselmassa (unionin tuomioistuimen varapresidentin määräys 24.6.2021, ratiopharm ym. v. komissio, C-220/21 P(I), ei julkaistu, EU:C:2021:521, 18 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36 Tältä osin on syytä erityisesti varmistaa, vaikuttaako kanteen kohteena oleva toimi suoraan väliintulijaksi hakevaan osapuoleen ja onko asian ratkaisun todettu koskevan sen etua. Periaatteessa oikeusriidan ratkaisuun liittyvää intressiä voidaan pitää riittävän suorana vain, jos tämä ratkaisu on omiaan muuttamaan väliintulijaksi hakevan oikeudellista asemaa (unionin tuomioistuimen varapresidentin määräys 24.6.2021, ratiopharm ym. v. komissio, C-220/21 P(I), ei julkaistu, EU:C:2021:521, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

37 Lisäksi on erotettava toisistaan sellaiset väliintulijaksi hakevat, joilla on suora intressi asianosaisten esittämien vaatimusten lopputulokseen siinä oikeusriidassa, johon ne haluavat tulla väliintulijoiksi, ja väliintulijaksi hakevat, joilla on vain välillinen oikeusriidan ratkaisuun liittyvä intressi sillä perusteella, että niiden tilanne on samankaltainen kuin jonkin asianosaisen tilanne (unionin tuomioistuimen varapresidentin määräys 24.6.2021, ratiopharm ym. v. komissio, C-220/21 P(I), ei julkaistu, EU:C:2021:521, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

38 Siltä osin kuin on kyse erityisesti tällaisen intressin olemassaolosta kilpailuoikeuden alalla, on korostettava, että EUT-sopimuksen kilpailusäännöissä vahvistetaan oikeus siihen, ettei kilpailua vääristetä SEUT 101, SEUT 102 ja SEUT 107 artiklan vastaisilla toimenpiteillä (ks. vastaavasti tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 43 kohta ja tuomio 5.11.2019, EKP ym. v. Trasta Komercbanka ym., C-663/17 P, C-665/17 P ja C-669/17 P, EU:C:2019:923, 112 kohta).

39 Näin ollen on katsottu, että väliintulijaksi hakevalla on oikeusriidan ratkaisuun liittyvä intressi silloin, kun oikeusriidan kohteena olevalla valtiontukijärjestelmällä voi olla suoria ja tosiasiallisia vaikutuksia sen taloudelliseen tilanteeseen, erityisesti tilanteessa, jossa ei voida sulkea pois sitä, että tällaisella järjestelmällä rahoitettu hanke tarjoaa vaihtoehdon kyseisen hakijan tarjoamille palveluille ja voi näin ollen vaikuttaa sen toimintaan (ks. vastaavasti unionin tuomioistuimen presidentin määräys 22.10.2019, Scandlines Danmark ja Scandlines Deutschland v. komissio, C-174/19 P, ei julkaistu, EU:C:2019:1096, 9, 22 ja 40 kohta).

40 Vastaavasti yrityksen, jonka oli komission päätöksellä todettu syyllistyneen SEUT 102 artiklassa tarkoitettuun määräävän markkina-aseman väärinkäyttöön, kilpailijoilla, joiden taloudellista tilannetta kyseinen toiminta oli muuttanut, on todettu olevan intressi tulla väliintulijoiksi tukemaan vaatimuksia siitä, että kyseisen komission päätöksen kumoamiseksi nostettu kanne on hylättävä (ks. vastaavasti unionin tuomioistuimen presidentin määräys 21.2.2008, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. komissio, C-385/07 P, ei julkaistu, EU:C:2008:114, 9 ja 10 kohta ja unionin tuomioistuimen presidentin määräys 8.6.2012, Schenker v. Deutsche Lufthansa ym., C-602/11 P(I), ei julkaistu, EU:C:2012:337, 11 ja 12 kohta).

41 Asetuksen (EY) N:o 139/2004 2 artiklan 3 kohdasta ja 8 artiklan 3 kohdasta seuraa, että komission on julistettava keskittymät sisämarkkinoille soveltumattomiksi, jos ne estäisivät merkittävästi tehokasta kilpailua sisämarkkinoilla tai niiden merkittävällä osalla erityisesti määräävän aseman syntymisen tai vahvistumisen seurauksena.

42 Kun nämä seikat otetaan huomioon, yrityksellä, joka toimii yksillä tai useammilla markkinoilla, jotka komissio on määritellyt sellaisiksi, joihin keskittymän todennäköiset kilpailunvastaiset vaikutukset voivat vaikuttaa, on periaatteessa katsottava olevan suora ja tosiasiallinen intressi keskittymän hyväksymispäätöstä koskevan kanteen lopputulokseen, siltä osin kuin

muutoksenhakumenettelyn alkuvaiheessa ei voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että keskittymälle myönnetyllä luvalla ja tarvittaessa luvan myöntämisen ehdoilla ja velvoitteilla voi olla vaikutuksia kyseisen yrityksen toimintaan.

43 Sillä seikalla, että tällainen yritys käyttää tällä hetkellä muun toimijan kuin keskittymän osapuolten palveluja, ei voi sulkea pois tällaisen intressin olemassaoloa, koska – kuten Fastweb väittää – ilmoitetusta toimenpiteestä johtuva kilpailutilanteen muutos vaikuttaa todennäköisesti myös tällaisessa tapauksessa kyseisen yrityksen taloudellisiin vaihtoehtoihin ja sen neuvotteluvoimaan toimintansa järjestämisessä.

44 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on katsonut, että Fastwebin oli osoittaakseen, että sillä on asian T-692/20 ratkaisuun liittyvä intressi, näytettävä toteen, että se ei voisi harjoittaa liiketoimintaansa käyttämällä infrastruktuuria, johon sillä oli kyseisellä hetkellä pääsy muiden toimijoiden kanssa luodun kumppanuuden ja yhteistyön perusteella, ja että sen oli tilattava tai sen täytyisi tosiasiallisesti tilata INWITin hosting-palveluja tiedonsiirtolaitteitaan varten.

45 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hyväksyttävä.

46 Koska valituksenalaisen määräyksen määräysosa perustuu myös perusteeseen, joka perustuu riidanalaisessa päätöksessä asetettujen ehtojen ja velvoitteiden vertailuun, on tarpeen tutkia myös toinen valitusperuste, jolla kyseinen peruste pyritään riitauttamaan.

Toinen valitusperuste

Väitteet

47 Toisen valitusperusteensa osalta Fastweb väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt kaksi oikeudellista virhettä valituksenalaisen määräyksen 36 kohdassa.

48 Fastweb väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on yhtäältä rikkonut Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan toista kohtaa, koska se ei ole arvioinut oikeusriidan ratkaisuun liittyvää intressiä Iliad Italian esittämien väitteiden perusteella, vaan perustanut arvionsa komission riidanalaisessa päätöksessä esittämään analyysiin. Unionin yleinen tuomioistuin ei näin ollen ole voinut ratkaista asiaa kyseisessä päätöksessä esitettyjen virheellisiksi väitettyjen arvioiden perusteella.

49 Fastwebin mukaan unionin yleinen tuomioistuin on toisaalta virheellisesti verrannut Fastwebin tilannetta muiden luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden tilanteeseen, koska se on vaatinut sitä osoittamaan, että riidanalaisessa päätöksessä asetetuilla ehdoilla ja velvoitteilla olisi sen kannalta erityisiä vaikutuksia.

50 Komissio väittää, että toinen valitusperuste perustuu valituksenalaisen määräyksen virheelliseen tulkintaan, koska unionin yleinen tuomioistuin on tosiasiassa arvioinut Fastwebin oikeusriidan ratkaisuun liittyvää intressiä unionin tuomioistuinten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraavien kriteerien perusteella.

Arviointi

51 Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 36 kohdassa katsonut, yritystä, joka toimii yksillä tai useammilla niistä markkinoista, jotka komissio on määritellyt sellaisiksi, joihin tietyn keskittymän todennäköiset kilpailunvastaiset vaikutukset voivat vaikuttaa, ei voida vaatia osoittamaan, että keskittymän osapuolille asetettujen ehtojen ja velvoitteiden vaikutukset sen tilanteeseen poikkeavat niistä vaikutuksista, jotka johtuvat sen nykyisistä suhteista muihin toimijoihin.

52 Kuten Fastweb toteaa, koska keskittymän hyväksymistä koskevaa päätöstä vastaan nostetun kumoamiskanteen tutkimisen tarkoituksena on muun muassa arvioida, missä määrin kyseisessä päätöksessä asetetut ehdot ja velvoitteet riittävät estämään kilpailunvastaisten vaikutusten syntymisen siinä tapauksessa, että keskittymä toteutuu, ei nimittäin voida odottaa, että väliintulijaksi hakeva osoittaa menettelyn alkuvaiheessa, että nämä ehdot ja velvoitteet ovat riittämättömiä tällaisten vaikutusten estämiseksi.

53 Lisäksi on todettava, että yrityksen intressiä siihen, että keskittymän hyväksymistä koskeva päätös kumotaan, on – kuten tämän määräyksen 42 ja 43 kohdasta ilmenee – arvioitava antamatta ratkaisevaa painoarvoa sille, että kyseinen yritys tekee nykyään hankintansa muilta toimijoilta kuin keskittymän osapuolilta, näiden toimijoiden kanssa tehtyjen sopimusten vaikutusten ja kyseisessä päätöksessä asetettujen ehtojen ja velvoitteiden vaikutusten mahdollinen vertailu ei missään tapauksessa voi olla ratkaisevaa kyseisen arvioinnin kannalta.

54 Tästä seuraa, että toinen valitusperuste on hyväksyttävä ja että valituksenalainen määräys on näin ollen kumottava.

Unionin yleisessä tuomioistuimessa tehty väliintulohakemus

55 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos unionin tuomioistuin kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun, se voi joko itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen, tai palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavaksi.

56 Unionin tuomioistuimella on nyt käsiteltävässä asiassa tarvittavat tiedot Fastwebin väliintulohakemuksen ratkaisemiseksi lopullisesti.

57 Fastweb väittää väliintulohakemuksessaan, että se on vähittäis- ja tukkutason matkaviestintäpalvelujen ja kiinteiden viestintäpalvelujen tarjoajana yksi niistä toimijoista, jotka ostavat hosting-palveluja passiivisessa verkkoinfrastruktuurissa. Se väittää näin ollen tarvitsevansa pääsyn INWITin laitteisiin ja ostavansa INWITin kaltaisilta operaattoreilta makrosolujen hosting-palveluja. Fastweb katsoo, että tästä syystä riidanalaisen päätöksen kumoamisella olisi merkittävä vaikutus sen asemaan.

58 Kuten tämän määräyksen 42 kohdasta ilmenee, tällaiset seikat, joiden todellisuus on osoitettu riidanalaisessa päätöksessä ja joita komissio ei mitenkään kiistä, riittävät osoittamaan, että Fastwebillä on suora ja tosiasiallinen intressi Iliad Italian riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevien vaatimusten lopputulokseen, koska on selvää, että ne osoittavat Fastwebin toimivan yksillä tai useammilla niistä markkinoista, jotka komissio on yksilöinyt sellaisiksi, joihin ilmoitetun toimenpiteen todennäköiset kilpailunvastaiset vaikutukset voivat vaikuttaa.

59 Tässä tilanteessa ja toisin kuin komissio väittää, ei voida odottaa, että Fastweb selvittäisi täsmällisemmin, miten ilmoitettu toimenpide todennäköisesti muuttaisi sen asemaa vähittäis- ja tukkutason kiinteiden viestintäpalvelujen tarjoajana.

60 Lisäksi on todettava, että tämän määräyksen 43 kohdassa esitetyistä syistä tätä päätelmää ei voida asettaa kyseenalaiseksi komission väitteillä, joilla pyritään kiistämään Fastwebin väliintuloa koskeva intressi sillä perusteella, että se ei ole osoittanut, että sen nykyinen kumppanuus ja yhteistyö olisi vaarassa vaarantua tai että se osti tai aikoisi ostaa hosting-palveluja INWITiltä.

61 Näin ollen Fastwebin asiassa T-692/20 esittämä väliintulohakemus on hyväksyttävä.

Oikeudenkäyntikulut

62 Tähän valitukseen liittyvien oikeudenkäyntikulujen osalta on todettava, että unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan unionin tuomioistuin päättää oikeudenkäyntikuluista, jos valitus hyväksytään ja jos unionin tuomioistuin itse ratkaisee asian lopullisesti. Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

63 Koska Fastweb on vaatinut komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska komissio on hävinnyt asian, komissio on velvoitettava korvaamaan Fastwebin oikeudenkäyntikulut, minkä lisäksi se on velvoitettava vastaamaan omista valitukseen liittyvistä kuluistaan.

64 Väliintulohakemusta koskevien oikeudenkäyntikulujen osalta työjärjestyksen 137 artiklassa, jota sovelletaan myös muutoksenhakumenettelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, määrätään, että ratkaisu oikeudenkäyntikuluista annetaan tuomiossa tai määräyksessä, jolla asia lopullisesti ratkaistaan.

65 Nyt käsiteltävässä asiassa Fastwebin väliintulohakemus hyväksytään, joten sen väliintuloon liittyvistä oikeudenkäyntikuluista on päätettävä myöhemmin.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuimen varapresidentti on määrännyt seuraavaa:

1) **Unionin yleisen tuomioistuimen 27.9.2021 antama määräys Iliad Italia v. komissio (T-692/20, ei julkaistu, EU:T:2021:686) kumotaan.**

2) **Fastweb SpA hyväksytään väliintulijaksi asiassa T-692/20 tukemaan Iliad Italia SpA:n vaatimuksia.**

3) **Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Fastweb SpA:lle muutoksenhakumenettelystä aiheutuneet kulut.**

4) **Fastweb SpA:n väliintuloon liittyvistä kuluista päätetään myöhemmin.**

Allekirjoitukset